

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ BÜLTENİ

KORONAVİRÜS SALGIN DÖNEMİ - HAZİRAN 2020 / 15-16 HAZİRAN ÖZEL SAYISI

f Petrokimya İşçileri Birliği

f Lastik İşçileri Birliği

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ 50. YILINDA!

PATRONLARDAN VE SENDİKAL BÜROKRASİDEN HESAP SORMAK İÇİN ÖĞRENELİM!

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde mihenk taşı direnişlerden biri olan, bu sene 50. yıldönümünde olduğumuz 15-16 Haziran Direnişi'nin tarihsel gelişimini birlikte inceleyelim.

15-16 Haziran Direnişi neye karşı ortaya çıktı?

274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda yapılan değişiklik işçilerin fabrikalardan sokaklara inmesine neden oldu. Yaklaşık bir yıldır tartışılan değişiklik 11 Haziran tarihinde meclisten geçti. Bu değişiklik sendikal haklara ve örgütlülüğe dönük temel bir saldırıydı ve DİSK'in kapatılmasını, tüm sendikaların Türk İş himayesine sokulmasını hedeflemekteydi.

İşçiler saldırıyı püskürtmeye hazırlıklıydı ve hemen eylemsel bir hat ortaya koymaya atıldılar. DİSK, 12 Haziran'da gerçekleştirdiği basın toplantısında saldırıyı püskürtmek için hazır olduklarını duyurdu. 14 Haziran'da İstanbul'da 600'ü aşkın işçi temsilcisinin ve sendika yöneticilerinin katıldığı bir toplantı gerçekleşti ve bu toplantıda direniş hattı planlandı. Toplantı binasına gerçekleşen polis baskını ile engellenmeye çalışılsa da iki gün sürecek direnişin çok yönlü planlaması fabrikalardan ailelere, gerçekleştirilecek saldırılardan sesin daha yaygın duyulmasını sağlayacak imkanlara kadar yapılmıştı.

15-16 Haziran Direnişi'ni besleyen birikim-

ler nelerdi?

1960'dan Büyük İşçi Direnişi'nin gerçekleştiği 15-16 Haziran 1970'e kadar fabrika direnişlerinden büyük işçi mitinglerine birçok eylem gerçekleşti. İşgallerin, grevlerin, hak kazanmanın, işçi yasaları çıkartmanın ve uygulatmanın yaşandığı hareketli bir dönemdir.

DİSK, bu işçi mücadelesinin içerisinde doğmuştur. İşçi mücadelesinin sendikal düzlemde devlet ve sermaye denetiminden sıyrılmaya hamlesidir.

Gelişen, kitleselleşen, militanlaşan işçi mücadelesinin; siyasal bilinci ilerleyen işçi kitlesinin yıllar içinde biriktirdikleri ile yükselen bir işçi direnişidir.

15 Haziran 1970:

İlk gün, İstanbul, Gebze ve Kocaeli'de başlayan yürüyüşlerde 113 işyerinden toplamda 70 bini aşkın işçi vardı. DİSK'e bağlı sendikaların yanı sıra Türk İş üyesi işçiler de direniş de yerlerini aldılar. "Anayasaya aykırı kanun çıkarana işçi düşmanıdır!", "Anayasa ve sendika özgürlüğünü alanlara derslerini vereceğiz!", "Kanunlar geri alınincaya kadar direneceğiz!" şiarlı pankartlar taşındı. Topkapı yönüne yürüyüşe geçen işçiler polisle karşılaşınca ve iki işçi gözaltına alınınca işçiler Eyüp polis karakolu önünde protesto gösterisi düzenledi ve iki işçiyi geri alarak

yürüyüşlerine devam ettiler.

16 Haziran 1970:

İkinci gün yürüyüşlerin kapsamı daha da genişledi. Yürüyüşe 150 bine yakın işçi katıldı. İstanbul'da yürüyüşe geçen işçilerin birleşmesini ve şehir merkezine ulaşmasını engellemek için köprüler açıldı, yürüyüş kollarının önü polis ve asker barikatları ile kesildi. Ancak tüm önlemlere karşı işçiler çatışarak barikatları aştı ve yürüyüşe devam etti. Gebze'de bulunan işyerlerindeki işçiler ise 10 bin kişilik bir yürüyüş kolu oluşturarak Ankara Asfaltı üzerinde yürüyüşe geçtiler. İzmit'te ise barikatları aşarak ilerleyen yürüyüş, gözaltına alınan işçiler geri alınarak devam etti. Burada işçilerin pankartlarında "Savaş başladı!", "Bütün kininiz işçilere mi?", "Yaşasın işçi sınıfı!", "Zincirlerimizden başka kaybedecek bir şeyimiz yok!", "Tüm gerici ve faşizm kahrolsun!" yazıyordu.

16 Haziran 1970'te barikalarda yaşanan çatışmalarda üç işçi katledildi, onlarca işçi ağır yaralandı. 16 Haziran 1970 gecesi sıkıyönetim ilan edildi.

17 Haziran 1970:

İşçiler, askeri birliklerce çevrili olarak iş başı yaptı. Ancak iş yavaşlatma, durdurma gibi eylemlerle direnişlerini sürdürdüler. Birçok işçi temsilcisi gözaltına alındı.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ'NDEN ÖĞRENİYORUZ...

KURU LAF DEĞİL, EYLEMİN NİTELİĞİ!

15-16 Haziran Direnişi niteliğiyle, kitselliğiyle, fiili-meşru mücadelesiyle Türkiye işçi sınıfı tarihinin mihenk taşlarından biridir. 15-16 Haziran tek başına 2 günle anlatılacak bir direniş değildir. İşçi sınıfının 1960 ila 1970 arasındaki 10 yılda biriktirdiği eylemlerin, işgallerin, grevlerin bir sonucudur. Öyle ki bir avuç kapitalistin bile ülkeyi terk etmesini, sermaye hükümetinin sıkıyönetim ilan etmesini gerektirecek kadar ses getiren geri adım attıran bir direniştir.

Bu direniş sonucunda işçiler, o dönem sermaye hükümetinin mücadelecisi sendikal anlayışa karşı yapılan saldırısını püskürtmüştür.

15-16 Haziran her ne kadar bugün sendikal bürokrasi tarafından anılsa da içeriği, bakışı ve mücadele anlayışıyla sendikal bürokrasinin bugünkü yapısına engel teşkil eden bir eylem biçimine sahiptir.

Eylemlerin içeriğinin temeli, işçilerin canlı tartışmalarla yürütmesi, bu tartışmalar sonucunda kararlar ve talepler belirlemesi, bunu da eyleme dökmesidir.

Bugünse bu onurlu direnişten almamız gereken önemli dersler var. Öncelikle bugün pandemi süreciyle beraber her ne kadar, yeni bir döneme girsek de çalışan milyonlar için işsizlik, düşük ücret ve geleceksizlik değişmeden sürüyor. Sermaye bu dönemi en hafif hasarla atlatacak için her yolu iktidarıyla beraber deniyor. Ücretsiz izinlerin önü açılıyor, sendikal haklar donduruluyor, işsizlik alabildiğince artıyor. Böylesi bir dönemde bu saldırılara yanıt vermemek ya da herhangi bir tepki dahi geliştirmemek mevcut durumu biz işçiler için daha da zor hale

sokuyor. Sendikal bürokrasi için, şunu söylemek gerekirse, son dönem yaşanan sözleşmeler ve salgın sürecinde işçilerle mücadele örgütlemek değil, daha çok işçilerin öfkelerini boşaltma görevi görmekten öteye bir işleve sahip değil.

1970 yılında 15-16 Haziran Direnişi'ni yaratanlar bugün koltuklarında oturanlar değildi, çarkları başında emeğine ve geleceğine sahip çıkan işçilerdi. Bugünden en önemli fark o dönem onbinlerce işçinin aldığı fiili tutumdur. Belirleyici olan, sonuç alıcı olan da bu oldu. Bugün olması gereken de budur, mücadeleyi birilerinin süslü laflarına değil, birlikten doğan gücümüzün iradesine bırakalım. Tüpraş'ta yaşanan bürokrasi, metal sözleşmesinde devam eden bürokrasi, 44 gün süren grevle ülke gündemine oturan Trelleborg'da 70 işçi atılırken süren bürokrasi. Bu yaşananlar son dönem sürekli haklarımızın neden bu kadar rahat gaspedildiğinin de göstermektedir. Ayrıca çalışmadan kaçınma hakkı için üretimden gelen gücünü kullanan Sarkuysan işçilerinin almış olduğu sonuç, çözümün nerede olduğunu önümüze koymaktadır. 15-16 Haziran Direnişi'nin bir diğer yanı da siyasal niteliğidir. Ekonomik çıkarların ikinci planda kaldığı işçilerin kendi öz örgütlülüklerini sermayeye karşı koruduğu yan, bu direnişin siyasal niteliğidir. Ayrıca bu direnişe sadece DİSK üyesi işçiler değil, o dönem Türk İş üyesi işçiler de ciddi anlamda destek vermiştir. Tüm gücünü bu fiiliyattan alarak sonuca varan 15-16 Haziran Direnişi bugün gasp edilen haklarımız karşısında ne yapmamız gerektiğini gösteriyor. İnsanca bir yaşamı ücretlerde birkaç kırıntı daha alarak değil, örgütlülüğümüzü fiili meşru mücadele alanına taşırsak kazanabiliriz.

YÜRÜYEN İŞÇİLER KAPILARINDA İSTANBUL'UN

*Yürürüz devrim gününde
Bütün Ulusun önünde
Toprak bu yurt denen toprak
Bu yurt benim elim aya'm
Bu yurt benim elim aya'mla
kurtulacak.*

*İ
şçi yürür mü yürür ya
Koca illere varır ya
Ağayı beyi görür ya
Kalmadı gerçeğe uzak
Bu yurt benim elim aya'm
Bu yurt benim elim aya'mla
kurtulacak.*

*Ölü girer gecesine
Ulaşır dağ yücesine
Bittim dedim nicesine
Sustular taşlar gibi bak
Bu yurt benim elim aya'm
Bu yurt benim elim aya'mla
kurtulacak.*

*Kişi kişiye kul değil
Neden karanlık al değil
Yeryüzü uzun yol değil
Varılır gökler aşarak
Bu yurt benim elim aya'm
Bu yurt benim elim aya'mla
kurtulacak.*

Fazıl Hüsnü Dağlarca

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ'NDEN ÖĞRENİYORUZ...

15-16 HAZİRAN RUHUyla İŞÇİLERİN BİRLİĞİNİ GÜÇLENDİRELİM, SENDİKAL BÜROKRASİDEN HESAP SORALIM!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, Türkiye işçi sınıfına çok yönlü sonuçlar çıkartılabilecek önemli bir deneyim bırakmıştır. Sermaye eliyle kurulan Türk İş devleti ve sermayenin yaptığı gibi, gelişen mücadeleyi sınırlandırıyor, sarı sendikacılık anlayışıyla işçilerin tepkisini topluyordu. Saraçhane Mitingi, Kavel, Derby, Paşabahçe, Singer ve Alpagut direnişleriyle gelişen sınıf mücadelesi kendi yolunu açacaktı. Türk İş'ten ihraç edilen sendikaların birleşerek kurduğu DİSK, sınıfın en ileri mücadele mevzisi olarak ortaya çıktı. Burjuvazinin işçilerin örgütlenmesini engellemek adına çıkarttığı yasayla, gelişmekte olan sınıf mücadelesinin önüne geçmek istemişti. DİSK'i saf dışı bırakıp burjuvazinin daha rahat kontrol ettiği Türk İş'i öne çıkartma planları, her iki konfederasyondan işçilerin bu saldırıya karşı birleşmesi ile gerçek yenilgiyi tattırmıştır. 15-16 Haziran günlerinde işçilerin fabrikalardan çıkıp birleşerek başlattığı yürüyüşte, polis barikatları kurulmuş, işçilere kurşun sıkılmış, sıkı yönetim ilan edilmiş ancak işçiler her koşulda yürüyüşe devam etmişlerdir. Binlerce, onbinlerce işçi mücadele mevzilerini korumak için fabrikalarını terk ediyor ve bir ses yükseliyordu. Valiliği hedefleyen işçiler birleşerek, çoğalarak yürüyüşlerine devam ediyordu.

Sermaye sahiplerinin korkudan ülkeyi terk ettikleri bu direniş yasanın geri çektilmesiyle sonuçlanmıştır.

Günümüze geldiğimizde de kriz ve salgınla ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarımız karşısında mücadelenin önünde sermaye sınıfının saldırılarının yanısıra büyük bir engel teşkil eden sendikal bürokrasiyi görüyoruz. Hakları kuşa çevrilmiş işçi sınıfımız genel olarak örgütsüz, dağınık ve sınıf bilinci zayıf halde. Mücadeleye atılan işçi bölüklerinin karşısına devlet ve sermayedar gibi dikilen, eylemden vazgeçirmeye çalışan, grevden korkutan, işçiye güvenmeyen, göstermelik söz ve eylemlerle hava boşaltmaya çalışan, kararlı duruşu sarsan ve belki de uzun zamandır dile getirilen "bu dönemde bu kadar olur" anlayışıyla davranan sendikal bürokrasi de aşılması gereken bir diğer engeldir. 15-16 Haziran günlerinde de henüz DİSK yöneticileri henüz miting yapma hazırlığındayken fabrikalarından çıkıp birleşen işçiler, kurşunlara barikalara göğüs gerip kararlı bir mücadele örneği göstermişlerdi. Buna rağmen DİSK yöneticilerinin kontrol altına alamadığı eylemleri bitirmek için ellerinden geleni yaptıklarını da biliyoruz. Evlerinize dönün çağrısı yapan dönemin DİSK yöneticileri olduğu unutulmamalıdır.

Sınıf mücadelesinin ilerleyişi içerisinde emeğin özgürleşmesi bakımından o dönemdeki eksikliği 15-16 Haziran günlerinin sonunu da getiriyordu. Yasalara sıkıştırılan, en ufak bir zorluk karşısında hareketi geri çekmeye çalışan anlayışa karşı işçilerin tabandan oluşturacağı örgütlülükle sendikalarımıza hakim olan bu tabloyu dağıtmanın, sermaye sınıfına karşı mücadelede önemli bir yeri vardır. Birliğin, dayanışmanın yeniden örülebilmesi için, işçi sınıfının fiili meşru mücadele yasalarını işletebilmek için örgütlenmeliyiz. Fabrika fabrika, ünite ünite komiteler kurarak hem işçi demokrasisini, hem de mücadele içerisindeki kuvvetimizi kazanabiliriz. Geleceğimiz birkaç sendika yöneticisinin insafına bırakılmayacağı gibi, sözü söyleyen de, karar veren de, uygulayan da bizler olmalıyız. 15-16 Haziran direnişinin saldırılara karşı gelişen mücadelesini ve kazanımlarını koruma çabası içerisinde gösterdiği yol, tüm ezberleri bozmuş, "yapılamaz-edilemez" denileni yapmış ve işçi sınıfına büyük bir deneyim olarak kalmıştır. Bölüm komitelerine dayanan, tabandan örgütlü gücü açığa çıkartan ve mücadele anlayışını işçi sınıfının yasalarına göre şekillendiren işçi bölüklerinin kazanacağı bir gelecek var!

Krizin ve salgının faturasını ödememek için BİRLİĞİMİZİ GÜÇLENDİRELİM!

Koronavirüs salgını tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de etkilerini sürdürüyor. “Normalleşme” adımları atılmaya başlasa da salgın can almaya ve bizlerin sağlığını tehdit etmeye devam ediyor. Bilim insanları salgına karşı alınan önlemlerin gevşetilmemesi gerektiğini söyleyedursun, sermaye iktidarı AKP bu uyarıları görmezden gelmeye devam ediyor. İktidar, kendi çıkarları ve sermayenin çıkarları için krizin ve salgının faturasını biz işçi ve emekçilere kesecek uygulamaları bir bir hayata geçirmeye

devam ediyor.

“Salgın sürecinde neler oldu-oluyor?” diye dönüp baktığımızda patronların karlarından kaybetmemeleri için ölümle burun buruna çalıştığımızı görüyoruz. Yanıbaşımızda arkadaşlarımız ya da kendimiz yeterli önlemler alınmadığı için salgına yakalandık. Kimi arkadaşlarımız hayatını kaybetti. “Kısa çalışma ödeneği” adı altında güvencesiz çalışma yaygınlaştı, “ücretsiz izin” yasallaştı. Çoğumuzun senelik izinleri gasp edildi. Bizler kölelik ücretlerine ve koşullarına mahkum edilmeye çalışılırken geniş işçi-emekçi bölükleri ise işsiz kaldı.

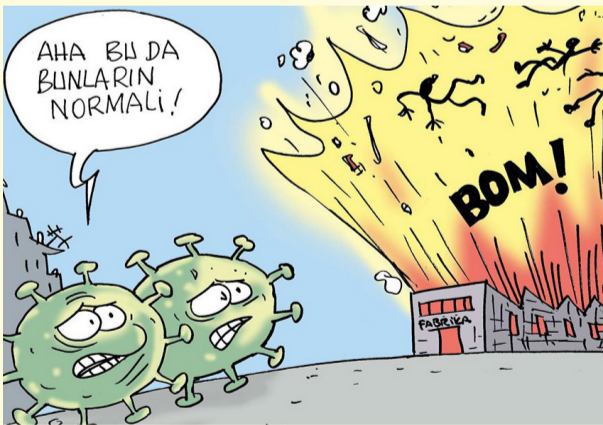
Diğer yandan salgın süreci paralı sağlık sisteminin geldiği boyutu gözler önüne serdi. İktidar her ne kadar aksini iddia etse de, salgın sürecinde “paran kadar sağlık” uygulaması devam etti. İşçi ve emekçiler bir test yaptırmak için kuyruklarda bekledi, tedavi olamadı. Bilim insanlarının salgına karşı yaptığı uyarıların pek çoğu ekonomik kaygılarla gözardı edildi. Bu sebeple salgına karşı alınan önlemlerin çoğu göstermelik olmanın ötesine geçemedi. AKP iktidarı başta Kanal İstanbul olmak üzere rant ve talan projelerine de devam etti.

Krizin ve salgının faturası biz işçi ve emek-

çilere çıkartılıp, yağma ve talan projeleri sürdürülürken AKP iktidarı bir yandan da muhalif kesimlere yönelik saldırılarına hız kesmeden devam etti. Salgın süreci iktidar tarafından adeta tek adam rejimini kalıcılaştırmak için baskı ve zorbalığın tırmandırıldığı bir süreç oldu. Televizyon kanallarından ölüm listeleri ilan edildi. Sokağa çıkma yasaklarındaki görüntülerden de yansıdığı gibi polis şiddeti tırmandı. HDP’li belediyelere kayyum atandı, belediye başkanları gözaltına alındı. Barolar, meslek odaları bizzat T. Erdoğan tarafından hedefe çakıldı. Muhalif basına yönelik cezalar, sansür arttırıldı. Gazeteciler gözaltına alındı, tutuklandı.

Salgın süreci sömürünün derinleştirildiği, yağma ve talanın sürdüğü, hak ve özgürlüklere yönelik baskı ve saldırıların arttığı bir süreç olarak hala devam ediyor. Her zamankinden daha fazla birliğe, mücadeleye ihtiyacımız var. Adına “kapitalizm” denen ve bizlere sömürü ve ölümden başka bir şey vermeyen sömürü düzenine karşı sesimizi çıkartmanın tam sırası. Sömürü düzenine ve dümeninde oturan AKP iktidarına karşı işyerlerimizde birliklerimizi kuralım-güçlendirelim. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları için tüm gücümüzle mücadele edelim!

Patronlar için “NORMALLEŞME” sömürünün ve sefaletin arttırılmasıdır!

Salgının halen etkisini sürdürdüğü bir süreçte patronlar ve AKP-MHP çetesinin başında olduğu sermaye devleti “normalleşme” adı altında işçilerin ayaklarındaki prangalar olan kölelik zincirlerine yeni uygulamalarla kalıcı halkalar eklemeye çalışıyorlar. Bunun için gerek bir avuç sömürücü asalağın hizmetinde olan yasaları kullanıyor, gerektiğinde kendi yasalarını dahi tanımadan kaba baskı ve zor yöntemlerine başvurmaktan çekinmiyor.

İşçilerin kölelik zincirlerinin kalıcı halkaları

kılınmaya çalışılan uygulamalar neler mi? Kısa çalışma ödeneği adı altında ücret gaspları, ücretsiz izinler, zamanı ve koşulları belli olmayan esnek çalışma biçimleri kölelik zincirinin yeni halkaları. Şimdi satılmış kalemlerini oynatan sözde ekonomistler ve çevreler bu yeni çalışma biçimlerinin ve uygulamalarının, uluslararası kapitalist piyasada rekabet etmek için temel bir ihtiyaç olduğunu öğütüyorlar. Yani işçilerin sırtından asalakça geçinen bir avuç sömürücünün salgın sürecinde daha da zenginleşmesinin tek koşulu, patronlar için sadece bir maliyet kalemi olan işçinin ücretinin düşürülmesi ve sömürünün katlanılmaz biçimde ağırlaştırılmasıdır.

Sömürünün yoğunlaşmasının bugün karşılığı esnek çalışma biçimleridir. Esnek çalışma biçimleri fabrikalarda patronun iş yoğunluğunun durumuna göre belirlenecektir. Yeri geldiğinde işin yoğunluğuna göre gece gündüz mesailer altında çalışılacak, işler azaldığında bir kısım işçi çalışacak geri kalanı ya ücretsiz izne yollanacak ya da kısa çalışma ödeneğinden yararlandırılacak (yani işçi kendi ücretini işsizlik fonunda

biriken kendi parası ile karşılayacak). Kendini ücretsiz izne ve kısa çalışma ödeneği alan işçiden şanslı gören çalışan işçileri de fabrikalarda kölece bir sömürü bekliyor. Çünkü patronlar her zaman daha az işçiyle de en iyi üretim kapasitesine sahip olmak ister. Sonuç olarak fabrikada kalan işçiler üretim baskısıyla aynı üretimi çıkarmak zorunda kalacaklar. Çalışan işçiyi bekleyen kölece çalışma koşulları, çalışmayan işçiyi bekleyen ise açlık ve sefalet olacak.

Şimdi asalak sömürücü patronlar ve sermaye devletleri kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda sömürü düzenlerinin devam etmesi için işçi sınıfının ve diğer ezilen kesimlerin haklarına azgınca saldırıyor. Sorun bunun karşılığında işçiler ne yanıt verecek, birey olarak davranıp “her koyun kendi bacağından asılır” diyerek kölelik düzenin devam etmesini mi sağlayacak, yoksa bir sınıf gibi davranarak kölelik zincirlerinden kurtulmanın mücadelesini mi verecek? Birincisi tüm insanlığı barbarlığa götürür, diğeri de insanın insan tarafından sömürülmediği sosyalist topluma götürür.

SALGIN BAHANESİ İLE TİS'LER VE HAKLAR ASKIDA!

yasakladık" reklamının gölgesinde 25'e 2 maddesi ile işten atıldı. Tüm bunlar yaşanırken kimi sendikalar patronlara yalvardı, kimisi iktidara mühlet verip öylece oturdu. İşçiler ücretli izin talebini Sarkuy-san'da, Eti Maden'de olduğu gibi eylemlerle söküp aldı, bu örnekler de oldukları yerde sınırlı kaldı. Bir yandan da toplu iş sözleşmesi görüşmeleri askıya alındı, işçiler bu defa da pandemi bahanesi ile mağdur edildi..

Koronavirüs salgını ülkemizde üç aya yakın zamandır gündemde, son dönemde ise normalleşme uygulamaları tartışılıyor. Oysa işçilerin yaşamındaki "normal" kriz, işsizlik, düşük ücretler, hak gaspları ve iş cinayetleriydi, pandemi ile birlikte bunların üzerine yaşam hakkımıza saldırı eklendi. İlk günden bu yana sermaye sınıfına hizmette kusur edilmediği için bizlere salgının ortasında patronların karı için çalışmak reva görüldü. Sokağa çıkma yasaklarında özel çalışma izinleri dağıtıldı, çalışma saatleri uzatıldı, ücretsiz izin ve kısa çalışma ödeneği ile açlığa mahkum edildik, işyerinde tedirginlikle çalışan işçiler ses çıkardığında "işten atmaları

Sermayedarlar salgın demeden üretimi sürdürürken, sözleşme masasına oturmamaları ancak sınıf düşmanlığı ile açıklanabilir. Örneğin Petkim pandemi sürecinde üretimi artırdıklarını, kar oranlarını koruduklarını gururla açıklarken, 12 saatlik vardiyalar halinde çalışan işçilerle yapılacak toplu sözleşmeye yanaşmamaktadır. Mart ayının başlarında, henüz salgın yayılmamışken de tavrı masaya oturmamak olan Petkim sermayesi, sırtını iktidara yaslamış olduğu için bu süreçte de aynı tavrı koruduğunu görüyoruz. Yine kısa bir süre önce taslağın çok gerisinde imzalanan Brisa ve Pirelli-Premteon ve hala belirsizliğini koruyan Goodyear'da TİS görüşmeleri askıya alındı. Özka Lastik'te,

Novares'te görüşmeler sonuçsuz ilerliyor. Bu işyerlerinde örgütlü Petrol-İş ve Lastik-İş sendikaları ise patronları görüşmelere başlamak için ikna etmeye çalışıyor.

Sırtını Yüksek Hakem Kurulu'na, iktidara, onlardan yana kanunlara yaslamış sermayedarları masaya oturtmanın ve taleplerimizi kabul ettirmenin tek yolu eylemli bir süreç işletmektir! Pandemi koşullarında ağırlaşan çalışma şartlarımıza bir başka risk faktörü eklenmişken çalışabiliyorsak, üretim sürüyorsa eylem de yaparız, sözleşme de! Bunun için patronlara rica minnetle değil, üretimden gelen gücümüzle, birliğimizle cevap vermeliyiz. Sözleşmeler çalışma ve yaşam koşullarımızı belirlerken böylesi salgın ve derinleşen ekonomik krizin etkilerini, faturasını ödememek için daha fazla bekleme-meli ve adım atmalıyız. Fabrikalarımızda ünite ünite örgütlenmeli, yan yana gelerek sözleşme komiteleri oluşturmalıyız. Tabandan birleşerek, işçi sınıfının mücadele yasalarını işletmeli ve kararlı tutumumuzu sermayedara göstermeliyiz.

"Yapılamaz-edilemez" diyenlere, işçinin gücüne inanmayanlara ve karşısına YHK sopası ve yasalarıyla dikilenlere karşı cevabımız direnmek, mücadele etmek olmalıdır!

SENDİKAL BÜROKRASIYE, HAK GASPLARINA KARŞI YÜRÜNECEK YOLU GÖSTEREN METAL FIRTINA 5. YILINDA!

2014-2017 MESS Grup TİS sürecinde işçilerin biriken öfkesi 2015'in başında imzalanmasının ardından artarak devam etti. Bosch fabrikasında TİS'in döneme göre işçiler tarafından görece iyi olarak değerlendirilen şekilde sonlandırılması TM fabrikalarında öfkenin patlamasına neden oldu.

Bursa'da birçok fabrikada harekete geçen işçiler, dalga dalga mücadeleyi büyüttü. Bursa'dan yükselen dalga il il yayıldı. Bursa Kent Meydanı'nda 26 Nisan'da işçiler TM'nin saltanatının son bulması için biraraya geldiler. 5 Mayıs itibari ile istifalar başladı. İstifa için buluşan işçilere TM tarafından saldırı gerçekleşti. Bu saldırı ile korkutacaklarını sananların koltuğunun ayakları kırıldı.

5 Mayıs itibari ile istifalar yaygınlaştı, 14 Mayıs itibari ile de işçiler fabrikaları terk etmeye başladı. Fiili grevlere dönüşen eylemler ile TİS ile gasp edilen haklarını almak ve sen-

dikal bürokrasiden hesap sormak için sesler yükseldi. Bursa'nın ardından Kocaeli, Gebze, Sakarya, Bolu, Ankara, Eskişehir, İzmir, Tekirdağ başta olmak üzere birçok yerden işçiler birlik olma, hesap sorma adımlarını attılar.

Rafineri, kimya, lastik, ilaç, plastik işçileri olarak bizler de sektörümüzde bürokratlaşmış sendika yönetimleri, krizi-salgını bahane ederek haklarımızı gasp edilmesi, TİS'lerin askıya alınması, kötü sözleşmelere imza atılması ile karşı karşıyayız.

Şimdi sıra bizde!

Metal işçilerinin direnişinden öğrenerek yol yürüelim, mücadeleyi büyütelim! Tüm fabrikalarda, rafinerilerde, işyerlerinde işçi birliklerimizi kuralım! Sektörün işçilerinin mücadelesinin üstüne karabasan gibi çökmüş sendika bürokratlarından hesap soralım! Hak gasplarını durduralım, haklarımızı genişletelim!

NOVARES SÖZLEŞME SÜRECİ ÜZERİNE

Novares'te sözleşme görüşmeleri sürerken pandemi bahanesi ile iktidar ilk elden sendikal hakları dondurdu. İdari maddelerin konuşulduğu, sosyal haklar ve ücret maddelerine henüz başlanmadığı bir evrede TİS görüşmeleri askıya alındı. Kısa bir süre önce Novares yönetimi ve sendika tekrardan masaya oturdular fakat sonuç alıcı bir tartışma yürütülmedi. Pandemi sonrası yaşananlara bakınca Novares işçileri için sözleşme sürecinin çetin geçeceği ortada.

Novares işçileri,

Açıkçası sizler ve işçi sınıfı adına sürekli hakların gasp edildiği, işsizliğin arttığı ve pandeminin yarattığı sosyal tahribatı da eklersek zor bir dönemde Novares patronuyla sözleşmeye oturmuş oluyorsunuz. Yakın dönemde Tüpraş, Petkim ve son metal sözleşmesini de katarsak sermayenin sürekli bir GREV yasağı, YHK sopasını kullanarak işçileri köleliğe mahkum etmeye çalışmaktadır. Şu an içinden geçmekte olduğumuz sözleşme sürecine bu yaşananları göz önüne alarak bakmalı ona göre hazırlanmalıyız. Çünkü Novares patronu mevcut dönemi kendi

lehine kullanmak için hareket edecektir.

DURGUNLUK DEĞİL MÜCADELEYİ KUŞANMA ZAMANIDIR!

Bu durumun içimizde umutsuzluk yaratmasına izin vermeyelim. Pandemi süreci gösterdi ki kapitalist sistem işçilerin emeği üzerinde dönmektedir. Dönem biz işçilerin bu sefalet koşullarına karşı örgütlülüğümüzü diri tutma haklarımız için mücadele etme dönemidir. Kapitalist sistemin bekası için değil insanca bir yaşam için birlikte hareket edelim. Eğer böylesi bir dönemde nefes almak istiyorsak güveneceğimiz tek yer birlikte mücadele zeminimizdir. Eğer biz bugünkü koşulları sermayenin dayattığı koşullarda kabul edersek bu bizler için daha düşük ücret, işsizlik ve artan iş yükü olarak dönecektir. Yani tam bir kölelik düzeni!

Bu nedenle;

-Bugünden sözleşmeye grev hazırlığıyla başlamalıyız. Nasıl ki sermaye Tüpraş sürecinde grev yasaklarını ve YHK sopasını kullandıysa biz de bugünden greve çıkacakmış gibi hazır-

lanmalı ve mevcut haklarımızdan bir adım dahi geri durmayacağımızı göstermeliyiz. Grev komitelerini şimdiden belirlemeliyiz.

-Grev eğitimleri ile geçmiş deneyimleri, grevin işçi sınıfı için anlamı, önemi ve fiili meşru hattı tüm işçilerle tartışma konusu yapılmalı. Eğitimler bu konudaki ciddiyet ve kararlılığı işçiler arasında kuşatan etkenlerdendir.

-Diğer yandan TİS sürecini sadece masada patron ve sendika görüşmesine indirgemeden sürecin an be an içinde olmalıyız. Mevcut tartışmalar, geçen maddeler, anlaşılamayan her konu işçiler arasında bilinmeli, tartışılmalı ve işçilerden bağımsız tek bir adım dahi atılmamalıdır.

-Söz, yetki, karar ve denetim hakkının işçilerde olduğu taban örgütlülüklerini inşa etmek üzerinden sürece bakılmalıdır. Bölüm bölüm yan yana gelecek ve sözleşme sürecini tabandan tartışacak, sermayenin her saldırısına cevap verecek komitelere sahip olmadan bu süreci alnımızın akı ile geride bırakmamız çok zor olacaktır.

-Son Trelleborg süreci göz önüne alındığında esas önemli olanın ücret ya da sosyal haklar değil örgütlülüğümüzü korumak olduğu döneme vurgulanmalıdır.

-Grev yasakları olsun, sermayeyi koruyan pandemi sonrası oluşabilecek yeni yasaklar olsun buna karşı tam bilinç açıklığı şimdiden tüm işçiler arasında tartışılmalı ve bu minvalde her şeye hazırlıklı olan fiili meşru bir program ete kemiğe büründürülmelidir.

Novares işçileri olarak salgından ayakta kalarak çıkmak istiyorsak "İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK" bakışını kuşanalım!

TÜPRAŞ'TA SÖZ KONUSU İŞÇİNİN HAKLARI OLUNCA GREV YASAK, SATIŞ DÜŞÜNCE ÜRETİM DURUYOR!

Tüpraş Aliğa rafinerisinde salgınla birlikte satışların düşmesinden kaynaklı üretim durduruldu. Yıllardır grev yasağı ile işçilerin üretimden gelen gücü kırılıyor, mücadelesi yasalarca engelleniyor, işçilerin hakları ve talepleri bastırılmaya çalışılıyor. Kar azalınca "durdurulamaz" denilen Tüpraş bizzat sermaye sahibi tarafından durduruldu.

Sözleşme döneminde işçilerin taleplerini görmezden gelen, vardiya sistemini değiştirmek isteyen, mazeret izinlerine saldıran Tüpraş sermayedarı süreci Yüksek Hakem Kurulu'na sürmüş ve hayalini kurduğu şekilde sözleşmeyi bitirmişti.

Tüpraş işçisini sermayedarın karşısında silahsız bırakan grev yasağı uygulanırken, söz konusu karın düşmesi olunca durdurulması sorun teşkil etmiyor.

Tüpraş işçisi kardeşler,

Bizleri taleplerimiz ve haklarımız için mücadeleden alıkoymak adına konulan grev yasağına karşı birliğimizi ve örgütlülüğümüzü güçlendirmeliyiz. Fiili meşru mücadele çizgisi ile Grev yasaklarının kaldırılması için harekete geçmeli, başta bağlı bulunan Türk-İş olmak üzere sendikaları bu sorun etrafında mücadeleyi örmeliyiz.

FARPLAS YÖNETİMİNDEN AÇIKLAMA VE CEVAPLANMAYAN SORULAR!

Farplas yönetimi salgın dönemine dair açıklama yayınladı. Açıklamasında bugüne kadar alınan önlemlerin üst seviyede olduğunu ve sürekli işçilerin bu konuda bilgilendirildiğini, 2000 küsur işçiye test yapıldığını ve 9 işçide vaka tespit edildiğini açıkladı.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki bu işlemler salgın döneminde her işyerinde yapılması gereken rutin uygulamalardır. Bu açıklamayı farklı kılan bir çok işyerinde bu tip uygulamaların büyük çoğunluğunun yapılmamasıdır. Yalnız bunca önleme rağmen salgın yayılmaya devam ediyorsa Farplas yönetimi şunu anlamalıdır ki, üretim devam ettiği sürece virüsün yayılması engellenemeyecektir. İnsan hayatı için zorunlu bir ihtiyacın üretilmediği Farplas'ta üretimin devam etmesinin tek nedeni sermayenin kâr hırsıdır. Yapılması gereken tüm işçilere ücretli izin verilmesi ve fabrika baştan aşağı dezenfekte edilmesidir.

İşyerinin yaptığı açıklamada eksik olan diğer bir yansa, bu uygulamalar içinde işçilerin olmaması, onların söz hakkının olmamasıdır. Bu yüzden işçiler kendi sözcülerini seçmeli, bu

aşamada sürecin içinde olmalı, işçilerle ortak kararlar alınmalıdır. Sadece patronun rutin koruma önlemleri değil, süreç işçilerin gözünden, söz hakkının da olduğu bir zeminde işlemelidir. İşçilerin hayatı söz konusuysen, hiç bir söz hakları, iradeleri yoktur.

Başından beri söylüyoruz: Farplas yönetiminin salgından bu yana aldığı ilk güvenlik önlemi kendi kazancı ve üretiminin güvenliğidir. Bunu da işçi sağlığı ve güvenliğini öncelik olarak değil kendi kazancını öncelik olarak almaktadır, dedik. Hatta buna örnek olarak gösterebileceğimiz olaylar dizisi sayfamızda Farplas işçilerinin sesinden sürekli olarak yansıtıldı. Burada anlaşılması gereken şudur ki; işçilerin söz yetki ve karar hakkı yoksa o fabrikada işleyen her biçim patronun çıkarları ekseninde ilerler.

Şimdi bu açıklamayla işçi güvenliğini düşündüğünü iddia eden Farplas yönetimine soralım:

1-)Salgın başladığında ilk yapılan şey onlarca işçiyi işten atmak olmadı mı?

2-)İşten attığınız işçiler arasında 2 ayını doldurmayan ve hak talep edemeyen işçileri hiç

düşündünüz mü?

3-)İşten attığınız işçiler arasında son yapılan zammı beğenmeyip sesini yükselten işçiler de var mı?

4-)Madem onlarca işçiyi işten attınız bugün neden bütün bölümlerde belirli işçilerle 12 saat çalışma uygulaması başlattınız?

5-)12 saat çalışan işçilerin bedenen ve ruhen yaşayacağı sorunlar salgının yayılmasını hızlandırdığını bilmiyor musunuz?

6-)Salgının yayıldığı bir servisteki amirleri eve gönderip işçiler üretime sokulmadı mı? İşçilerin tepkisinin ardından işçiler de eve gitmediler mi?

Farplas yönetiminin açıklamasını gören der ki "Daha ne yapsınlar". Ama işçiler açısından görünen kısım bu değildir. Çarkları döndüren, alınteri dökenlerin yaşadıkları gerçek bu değildir.

Farplas yönetimi sorumluluklarını yerine getiriyormuş gibi basına demeç vermiş, kimi basın kuruluşları da isteyerek veya istemeyerek Farplas sermayesine arka çıkmış, işçileri görmezden gelmişlerdir. Belli ki Farplas yönetimi, bu sayfadan ve paylaşımlardan rahatsız oluyor ki buna başvuruyor. Bunun nedeni de açık ve bellidir. Çünkü sayfamızda Farplas işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele sesi yükseliyor. Farplas işçilerinin sesi daha gür çıkmaya başlıyor. Ortak bir bakış oluşmaya başlıyor. Bu yüzden rahatsız oldular.

Rahatsızlığınız Farplas işçilerinin birlik olmasıysa, verdiğimiz bu rahatsızlıktan kaynaklı Petrokimya İşçileri Birliği olarak onur duyuyoruz.

Farplas işçileriyle beraber insanca bir yaşam mücadelemiz onurlu bir şekilde sürecektir..

FARPLAS BÜYÜRKEN BİZ!

Farplas yönetimi 2019 yılı cirosunun 175 milyon euro olduğunu açıkladı. Farplas sayfasında yapılan açıklamada içinde Farplas'ın iyilik sever yani ortaya çıkarken, Farplas yönetim başkanının en büyük hayali motor sürmek ve Afrika'yı gezmekmiş. Açıkçası bir laf vardır, "Sarayda yaşayan başka, barakada yaşayan başka düşünür" diye. Ya da tok açın halinden anlamaz.

Bu servetin kaynağı Farplas

işçisinin gece gündüz demeden alınteri dökmesidir.

Bu servetin kaynağı işçinin başında işsizlik sopası olmasıdır.

Bu servetin kaynağı yoksulluk sınırının çok altında, açlık sınırına yakın alınan ücretlerdir.

Farplas işçileri fabrika içinde üretimde söz hakkı olmadığı sürece birileri safahat sürer, birileri bugün işten atılmak korkusuyla yaşar, virüse yakalanma riskiyle çalışır.

TRELLEBORG'DA MÜCADELE PROGRAMI VE "SÖZ-YETKİ-KARAR-DENETİM"İN İŞÇİLERDE OLDUĞU TABAN İNİSİYATİFİ İLE ÖRGÜTLÜ VE GÜÇLÜ OLABİLİRİZ!

Trelleborg'da 43 günlük grev, 70 arkadaşımızın işten atılması ve Covid-19 vakalarına kadar birçok şey yaşadık, gördük. 43 günlük grevde omuz omuza aynı saflarda kavga verirken diğer yandan omuz omuza verdiğimiz arkadaşlarımızın birçoğunun da işten atılmasına tanık olduk. Her süreç bir deneyim ve tecrübedir, yaşadığımız her gelişmeye de bu gözle bakmak burdaan ele almak gereklidir.

Grev süresinden bugüne kadar yaşanan her gelişmede Trelleborg işçilerinin taban inisiyatifi ile hareket etmesinin önemine çubuk bükük. Yani bölümlerden başlayarak iki fabrikanın toplamının işçilerin ortak tartıştığı, birlikte karar aldığı, uyguladığı ve denetlediği bir işleyişin oluşmasının gerekliliğine işaret ettik. Önüne bir mücadele programı koyan, bu program çerçevesinde fabrika içinde yaşanan her gelişmeye karşı ortak çıkarları savunan, grupçuluğu, adamcılığı, hemşehriciliği bir tarafa bırakan, patrona ve sömürüye karşı aynı safta birleşen bir anlayış. Açıkçası bu anlayış ve işleyiş Trelleborg işçilerinin örgütlülüğünün de güvencesidir.

Trelleborg işçileri, dostlar...

Trelleborg'da temsilcilik seçimlerinin ön sürecinde sorgulamamız, tartışmamız ve çözülmesi için örgütlü bir tavır koymamız gerekenler;

-Pandemi sürecinin ilk çıktığı andan itibaren

sermaye her şeyi kendi lehine çevirmektedir. İşten atmalar, ücretsiz izin önünün açılması, sendikal hakların donması ve artan işsizlikle beraber fabrikalarda tüm işçilerin iş yükünün giderek artması vb. Açıkçası buna karşı herhangi bir tepki gelişmediği oranda sürekli gasp edilen haklarımızla artan sefalet ve işsizlik aynı boyutta ilerlemektedir. Bu süreçte 70 arkadaşımız işten atılmasına ve fabrikada salgın vakalarına tanık olduk. Bu yaşananları göz önüne alarak patronun saldırı politikaları, sendikanın tutumu ve biz işçilerin tablosu masaya yatırmamız gereken temel bir süreç.

-Pandeminin öncesinde yaşanan grev süreci, kazanımla bitmesini sağlayan tavrımız, eksik bıraktıklarımızla bir bütün. Her aşamasını tartışmak önümüzdeki dönem için hem mücadeleyi hem de örgütlülüğü daha ileriye taşıyabilmenin zeminini yaratacaktır.

-Fabrikadaki temsilcilerden başlayacak şube yönetimine kadar sendikaya eleştirel bir gözle bakabilmeliyiz. Biz işçilerin mücadele örgütü olan sendikanın fabrikadaki ve şubedeki işleyişini değerlendirmek, süreçlerdeki eksiklik ve zayıflıklarını ortaya koymak sendikal anlayışı hem değiştirmek hem de mücadeleciler için çizgiye getirebilmek için yakıcı bir ihtiyaçtır. Bizler kendimizi özne olarak görüp sendikal örgütlülük ve mücadelede yerimizi almazsak var olan sorunların çözülmesi ve bugünden daha iyi bir sendikal tablonun oluşması mümkün değildir.

-Genç işçiler kazanılmalıdır. Genç bir işçi fabrikaya girince, ortak çıkarlar adına mücadelelenin önemi yerine sendikal bürokrasi gerçeği ve fabrikada grup çıkarları etrafında eriyor. Eğer bu anlayışı değiştirmek istiyorsak, her genç işçiye sendikal örgütlülüğün gerçekte ne olduğunu anlatmalı, bu örgütlülüğü korumak ve güçlendirmek gerektiğini öğretmeliyiz.

-Ortak taleplerimizin yer aldığı, herkesin yaşadığı sorunların çözümüne müdahale eden, son dönemde artan hayat pahalılığıyla neredeyse asgari ücretin bir üstü seviyeye gelen maaşlarımızı insanca yaşam seviyesine getirmeyi hedefleyen, gereksiz iş yükünü sonlandıran, içerde yaşanan gruplaşma ve arkadaşlık ilişkilerini aşan bir kolektif davranma zemini yaratan, tüm işçilerin toplam çıkarlarını esas alan, birleştirici bir mücadele programı etrafında kenetlenmeliyiz.

-Program bir mücadele çizgisi, "söz-yetki-karar-denetim" in tüm işçilerde olması taban iradesini belirleyici kılan işleyiştir. Program ve taban inisiyatifi temsilciliği kişilerden, kişilerin düşünce ve davranışından çıkaracaktır. Hep birlikte söz, yetki ve karar mekanizmasını örmediğimiz sürece, seçilen temsilcilerin değiştirebileceği bir şey yoktur. Bunu işten atmalarda, pandemi sürecinin yoğunluğu içerisinde, bizzat yaşadık gördük. Her zaman söylediğimiz gibi değiştirici olan seçtiğimiz kişilerden çok, bizim tabanda inisiyatif ve irade sahibi olmamızdır.

“BİRLEŞİP ÖRGÜTLENEREK SORUNLARIMIZI ÇÖZELİM!”

Petrokimya sektöründe çalışmakta olduğum Alba Plastik firması, içerdeki taban örgütlülüğümüzün olmamasından kaynaklı, her geçen gün çalışma şartlarımız ağırlaşıyor, mevcut yasal haklarımız bile yok sayılıyor. Salgın krizinin başlaması ile her seferinde krizi fırsata çeviren patron ise, bu dönemi kendi çıkarları çerçevesinde değerlendirerek işçileri telafi çalışmasına gönderip kendine borçlandırmaktadır. Verilen ücretlerin açlık sınırı ile eşit düzeyde olmasından kaynaklı işçiler zaten sefalet koşulları içerisinde yaşamakta ve ağırlaşan yaşam koşulları içerisinde var olma çabası vermekte. Salgın krizi ile birlikte işçiler için yaşam koşullarının daha çok ağırlaşmasından kaynaklı ,herkeste ileriye dönük belirsizlik ve çaresizlik mevcut. Çoğunluğunun kadın işçilerden oluştuğu fabrikada, salgının başlaması ile birlikte yıllık iznii birikmiş işçiler, yıllık izine gönderilerek yıllık izinler gasp edilmiştir. Yıllık izinde olan işçilerin yıllık izinlerinin bitmesi ile birlikte telafi çalışması koşulu ile izinlerini devam ettirmektedirler.

Salgının etkili olmasına rağmen ilk günden beri fabrikada kısmi çalışma olmakta her hafta belli işçiler üretime çağrılmaktadır. Bir yanda açlık diğer yanda sağlığın söz konusu olduğu bu dönemde işçiler, kısmi çalışmaya zorlanarak sağlıkları hiçe sayılmaktadır. İçeriye aylardır borçlanan işçiler, salgın döneminden sonra oluşacak yoğun çalışma temposunda yapacak-

ları ücretsiz mesaiyi düşünmekte, içeriye olan borçlarını nasıl kapatacaklarının hesaplarını yapmaktadırlar. Ödenen sefalet ücretleri ile aile geçindiren, çocuk okutan, üniversite sınavı için çocuklarını dersaneye göndermek zorunda kalan, kirada yaşayan arkadaşlarımız için ise şartlar 2 kat daha çok ağırlaşmakta, ödenen ücretlerin çok düşük olmasından ve böyle bir dönemde devletin herhangi bir destekte bulunmamasından kaynaklı işçiler sağlıklarını hiçe sayarak ek işler yapmakta, sigortasız yevmiye işlere gitmektedirler.

Patron, müşterilerin kapalı olmasından kaynaklı üretimi 1/3 düşürme kararı aldığında işçileri ücretsiz izine göndermektense 2-3 kuruş olan maaşlarını verir telafi çalışmasına gönderirim , salgın dönemi bittikten sonra oluşacak olan yoğun çalışma döneminde sabah akşam ücretsiz mesai yaptırır verdiğimi geri alırım düşüncesi ile bizleri içeriye borçlandırmaya devam etmektedir. Bu dönemde tüm çalışanlara farklı maaşlar ve eksik maaşlar yatıran iş yeri işçilerde kafa karışıklılığına yol açmıştır. Üretim durduktan 2-3 hafta sonra işveren kısa çalışma ödeneğinede başvurarak maaşların belli bir kısmını devlet tarafından karşılarken kalan kısmını da yarım yumalak kendisi karşılamaya başlamıştır. Devletin, biz işçilerin işsizlik fonundan, patronların krizden etkilenmemesi için patronlara vermiş olduğu bu destek aslında işçiye de-

ğil patrona verilmiş bir destektir, aslında devlet de vermiş olmuyor, devlet bizim paramız ile onlara destek vermiş oluyor.

Alba'da patronun devletten almış olduğu kısa çalışma ödeneğini kendisi vermiş gibi gösterip, devletin ödemiş olduğu dönemde telafi çalışmasına ekleyebileceğini düşünüyoruz. Alba'daki koşulların her seferinde kötüye gittiğinin, tüm sorunların ortak olduğunun farkındayız bundan kaynaklı ortak sorunlarımızın çözümü için birleşip örgütlenelim.

KRİZİN SONUÇLARINA, SALGINA, BASKI VE TEHDİTLERE KARŞI EN BÜYÜK GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDİR!

TPI işçisi kardeşler,

Çalışma şartlarımıza düşük ücretler, mesai, astım alerji bir yanda, üretim baskısı, işten atma tehditleri üzerine bir de salgın eklendi. Yönetimin her önlemi aldığını söylemesine rağmen bir bir hastalığa yakalanan arkadaşlarımızı gördük, herkese test yapılıns diyen işçilerin atıldığını, vakaların saklandığını, sokağa çıkma yasaklarında bile özel izin verildiğini gördük. Bu süreçle birlikte sendika bürokratlarının başkanından temsilcisine TPI patronunun talepleri etrafında hareket ettiğini, bizlerin yaşamını savunamadıklarını, ücretli izin için mücadelenin örgütlenmesini geçtik, bunun yapılamaz olduğuna bizleri ikna etmeye çalıştıklarını gördük.

Kötü zamanlardan geçiyoruz, bu zamanlar bizlere önemli dersler çıkartıyor. Sendikanın biz işçiler söz sahibi olmadığında hiç bir şey yapmayacağını bir kez daha gördük. Sermaye

devletinin işçinin yaşamını sırf patronlar kar etmeye devam etsin diye hiçe sayıldığını gördük. Sorunlara birlikte ses çıkartmadığımızda patronun zulmünü artırdığını gördük.

TPI işçisi kardeşler,

Yaşamlarımız, geleceğimiz ve haklarımız için yapay ayrışmaları bir kenara atıp yan yana gelmekten başka çaremiz yok. Kar hırsıyla canımıza kasteden bu anlayış ve sendikamıza çöreklenmiş ihanetçi çizgiye karşı koymak için tabandan birliğimizi kuralım, beklemek yerine elimizi taşın altına koyalım. Bölümlerde komiteler oluşturarak işçinin söz yetki karar sahibi olduğu bir işleyişi sendikamıza yerleştirelim. Ancak böylesi sağlam bir örgütlenmeyle işten atılmaktan korkmanın ve güvensizliğin üstüne gidebiliriz. Ellerimizden alınmış yaşamlarımızı, onurumuzu, dayanışmamızı kuracağımız birlikle geri alalım!

HAZİRAN (GEZİ) DİRENİŞİ 7 YAŞINDA...

2013 Mayıs ayının son günlerinde Taksim-Gezi Parkı'nda başlayan direniş, Haziran ayında ülkenin dört bir yanına yayıldı. Bir ağacın kesilmesini engellemek için başlayan direniş, büyük bir halk hareketine dönüştü.

Gezi Parkı'nı rant alanına çevirecek proje kapsamında parkta bulunan ağaçların kesilmesini engellemek için 27 Mayıs'ta başlayan nöbet eylemine 31 Mayıs sabahı polislerin saldırması bardağı taşıran son damla oldu.

Yılları bulan baskı ve sömürü politikaları

artık dayanılmaz bir hal alıyordu. AKP iktidarının rüşvet ve yolsuzlukları, baskı, yasak, şiddet politikalarına dur demek gerekiyordu. Ezilen kesimlerin huzursuzluğu her an patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Bıçak kemiğe dayanmıştı. Emegi çalınan işçiler, katledilen, tacize, tecavüze, şiddete uğrayan kadınlar, geleceği çalınan gençler, asimilasyona maruz kalan uluslar, milliyetler, inancı yok sayılanlar, doğayı, hayvanları, canlı yaşamı savunanların özlemi olan güneşli, güzel günlere kavuşmak ses çıkarmayı, harekete geçmeyi gerektiriyordu.

AKP iktidarının baskı ve sömürü politikalarına karşı milyonlarca insan bir sel gibi akmaya başladı Taksim meydanına. Aynı direniş ruhu, kentten kente, ülkeden ülkeye yayıldı. Dostun, düşmanın unutamayacağı bir tarih yazıldı. Haziran Direnişi, sermayenin ve tek adam diktatörlüğünün dengelerini sarstı. Polisin saldırıları, işkenceleri, gözaltıları, yeri-göğü boğan gaz bombaları kâr etmedi, milyonların öfkesini bilemekten başka. Artık direnmek meşruydü, gücünü farkedenden milyonlar engelleri bir bir aştı.

"Mevzu bir ağaç" değildi. Milyonlarca insanın haklarını, özgürlüklerini savunmak, korumak için buluşma adresi oldu. Bu defa kimse yalnız değildi. Birlikte hareket etmenin önünde

hiçbir engel yoktu. Farklı dillerden, dinlerden, mezheplerden milyonlarca insan birarada kardeşlik türkülerini söyledi. Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine yaşamının gerekliliğini hissetti. Omuz omuza direnmenin, dostluğun, dayanışmanın en güzel örneklerini hayata geçirdiler.

Şimdi yine direniş zamanı!

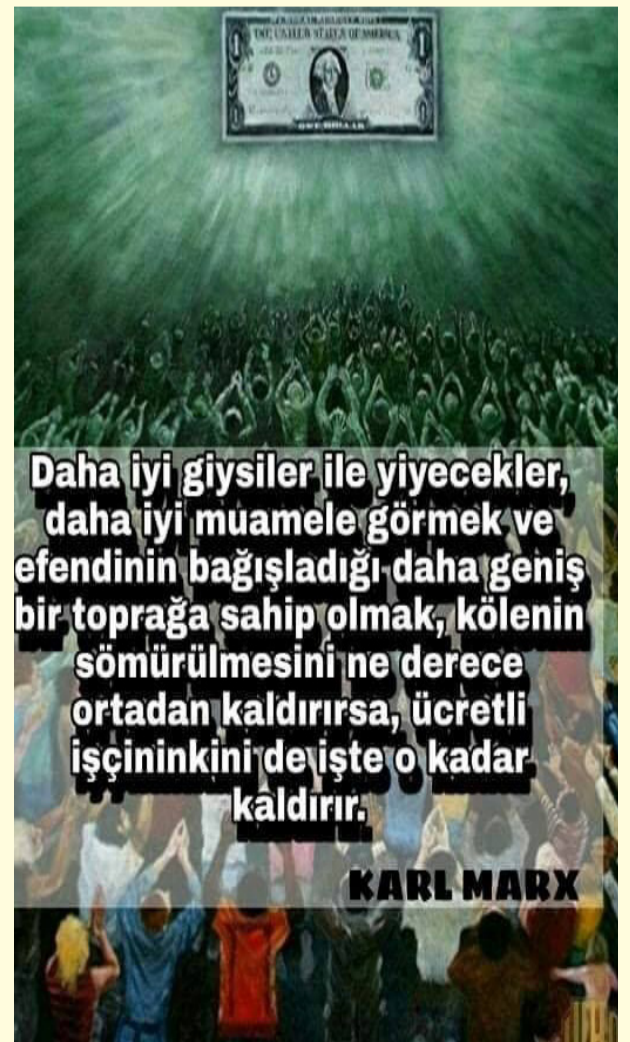
Haziran Direnişi boyunca milyonların dilinden düşmeyen "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganları, geleceğe olan inancı, kararlılığı simgeliyordu. Yeni dönemi, yeni mücadeleler ile güçlendirmeye ihtiyaç vardı.

Direnin 7. yılındayız. Dünya üzerinde milyonlarca insan virüse yakalanıyor ya da hayatını kaybediyor. Salgın boyunca yaşanan sorunlar, kapitalizmin işçi, emekçilere sömürden, baskıdan, virüsten başka bir gelecek sunmadığını bir kez daha ortaya çıktı. Sermaye, salgını dahi fırsata çevirmenin sinsi planlarını hazırlıyor. Sözde normalleşme sürecinin başladığını iddia ettikleri önümüzdeki günlerde işçi, emekçileri zor günlerin beklediği aşıkâr. Kölelik zincirlerini daha da sıkıya çalışacaklar. İzin vermemek elimizde!

Şimdi Haziran Direnişi'nin mücadele ruhu, kararlılığını yeniden kuşanma zamanı. Haziran Direnişi'nin dostluğunu, dayanışmasını yeniden örme zamanı. Aynı gökyüzü altında direnmenin güzelliğini yaşamak için safları sıkılaştıralım. Haziran Direnişi'nde kaybettiğimizi bir kez daha saygıyla anıyor, mücadeleye devam diyoruz...

KAPİTALİZMDE EGEMENLER BİZİ RENKLERİMİZE, ULUSUMUZA, CİNSİYETİMİZE, İNANIŞIMIZA GÖRE BÖLERLER... VE ABD'DE BİR SİYAHİ İLE BİRLİKTE ADALET DE ÖLÜR. TÜRKİYE'DE KÜRTÇE MÜZİK DİNLERKEN ÖLEN GENÇE SAPLANAN BIÇAK HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ DE YARALAR.

Daha iyi giysiler ile yiyecekler, daha iyi muamele görmek ve efendinin bağışladığı daha geniş bir toprağa sahip olmak, kölenin sömürülmesini ne derece ortadan kaldırır, ücretli işçininkini de işte o kadar kaldırır.

KARL MARX